

LA LLUFA

POBLES ANFIBIS

La costa del Maresme torna a quedar sense platja

Fa dos-cents anys, la costa no tenia ports esportius, ni xiringuitos ni urbanitzacions, però tenia platja.

La costa, fa dos-cents anys, no tenia tren, però tenia platja. El Maresme sí tenia negrers, però no tenia negres.

Ara no tenim platja, ni sovint tren però tenim molts negres. La costa ha canviat.

Autoritats, Renfe i constructors coincideixen que la culpa de la manca de platja, la te el mar. La comunitat negra del Maresme no opina però fa un somriure d'orella a orella (que és molt espai).

El problema –sigui de qui sigui la culpa- és pelut. La primera línia de mar és sagrada. Hi ha la via ferroviària (gran pensada), la carretera, i les cases dels indians.

Elevat la via ferroviària és un enrenou, sobre tot sabent com es fan les coses a Renfe. A caiguda de vagó cada quinze dies per cada divuit quilòmetres (que és la mitjana d'accidentalitat ferroviària) representa la mitjana d'una trentena de morts a la setmana entre Badalona i Mataró. I això sense comptar els pèsols dels hivernacles aixafats pels vagons caiguts.

Si no es pot elevar la primera línia (tren) no cal elevar la segona (carretera)... O sí perquè es podria deixar una franja (la actual carretera) coberta de sorra de manera que els banyistes podrien prendre el sol allà i quan necessitessin una remullada només haurien de passar per la via banyar-se tornar a passar la via i estirar-se a la carretera amb arena.

Altrament podria imaginar-se una carretera retràctil que segons l'estat de la mar, mantindria la ubicació actual o s'endarreriria direcció Granollers.

Entenem la complicació tècnica de les diferents solucions, però si voleu n'hi ha una de més senzilla: es deixa al mar que faci el que vulgui, que negui el que vulgui i la gent de la costa que es foti com fins ara. I LLUFA pel mar.

